

ТРАВНЕВІ ІРИСИ

*Дякую синочку Михайликові
за зібраний і подарований букет*

Велика синя дощова хмара закрила півнеба і за-
тулила сонце. Злякався муравель, затремтів:
*ой, злива збирається, треба мерцій тікати додо-
му.*

Та не встиг він спуститися з бадиліни, як ще більша, темно-фіолетова, грозою повна, посунула синю. *Ой-йой, – запищав малий, – зараз град як посиплеться! Ой лишенько мені, лишенько!*

Чи дивився, чи не дивився, куди ступає, біг, перечіпався, падав. *Хоч би заховатися встигнути!*

Аж тут матуся назустріч: – *Куди ти так поспішаєш, сину?*

– *Ой, мамо, мамо, там дві хмари: одна од-*

ної більша, одна одної темніша. Лячно мені, мамо, страшно.

Подивилася матінка, куди муравельчик лапкою показував, посміхнулася: – *То не хмари, сину, то квіти.*

Страшко назад обернувся: – *Квіти? А чому вони такі величезні? Ні, то хмари певно. Он як від вітру міняються, вітрилами напинаються. Ой, зараз дощ як уперіщить!*

Розсміялася мама. Либонь від її сміху дві темні хмари розступилися і впустили посеред себе білу, сяйливу, ніби ангелами небесними зіткану.

– *Ох, – полегшено зітхнув муравель, – тепер уже зливи не буде.*

Буде, муравельчику, буде. Злива пахощів, насичених і свіжих. Бурхлива злива, енергією невимовної краси звихрена. Магічна злива, завдяки якій вимережитьесь пісенно піднесений настрій. *То ж бо квітнуть травневі іриси.*

